

Christophe Levalois: Hyperborea – A Fény, Észak és az Eredet földje

2014 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hyperborea egy édeni korszaknak, az Aranykornak felel meg. A jelenkori vélemények elburjánzó egocentrizmusának köszönhetően e témában a legfőbb tévedés az, hogy ezt a kort a jelen alapján képzelik el.

"...kik az északi parton túl laknak,
legid?sebb népek a földlakók közt..."

(Kallimachos[1])

Pedig ez semmiféleképpen nem a lustaságnak, a dolce farnientének, a szórakozásoknak, a hedonizmusnak, a könnyelműségnek, az individualizmusnak és a tömegek diadalának, a mindenféle szabados szeszélynek, a folyton teli gyomornak, a teljes komfortnak a kora. Nincs semmi közös az élet e tipikusan modern és involutív szemlélete, s az igazi Aranykor között. Természetesen az Aranykor küls? feltételei igen kellemesek voltak, ám ebben következményt kell látni, nem els?séget.

Ezzel kapcsolatban Pierre Gordon[2] nagyon találóan írta: „...az Aranykor ... egy egyedülálló aszkézis s az egész jelenségvilágról való lemondás kora volt. E régmúlt id?k jellegzetességei, a szépség s a különlegesen hosszú élet nem könny?, küls?dleges feltételeknek voltak köszönhet?ek, hanem az emberi tudat teljes uralmának a benyomások felett, és a létszükségletek nagyon korlátozott voltának. Semmit sem érthetünk az Aranykornak e koncepciójából, ha szem el?l tévesztjük, hogy a szellem uralmán és a hús gyengítésén alapuló teokratikus koncepcióról van szó.” A modern individuuum néz?pontjából, aki teljesen a modern világot irányító elvek szerint él és szilárdan hisz is bennük, a Tradíció Aranykora semmiféleképpen nem felel meg egy Paradicsomnak. Ellenkez?leg, az ? általa idealizált aranykor a Tradíció Sötétkorának a megfelele?je.

Számunkra, akik közel vagyunk a Sötétkor végkifejletéhez, a ciklusok doktrínájá-nak köszönhet?en létezik egy eszköz – mindazon határok között, amelyeknek folyto-nosan tudatában kell lennünk – Hyperborea imaginárius megközelítéséhez. A ciklusos kibontakozás és a ciklusok egymáshoz való kapcsolódása szerint az utolsó kor valójában ez els?nek az inverze: a modern világ Hyperborea világának az ellenképe. Michel Vâlsan ezt így foglalja össze: „Ahhoz, hogy a primordiális állapot helyreállítása megvalósítható legyen, a jelenkori emberi orientációt meg kell fordítani”. [3] Szellemében a két ellentétes pólus nagyon felszínesen hasonlít egymásra. Ám az egyik pozitív: az Aranykor; a másik meg negatív: a Sötétkor. Nagyon jól fejezi ki ezt egy finn legenda, amelyben a teremtés el?tt Isten megpillantja saját képét a tengerben és megparancsolja neki: „Kelj fel!”. A kép az ördög. Vegyünk néhány példát ennek illusztrálására.

A hinduk szerint az Aranykorban csak egy kaszt volt, a hamsa. Ma egyre inkább azt állapíthatjuk meg, hogy a

modern világ afelé halad, hogy a társadalmat egyetlen osztályra redukálja – ragaszkodunk akaszt és az osztály szavak közti különbséghez. Valójában teljes a szembenállás. A hamsa egy olyan szellemi egységre vonatkozik, amely minden lehetőséget magában foglal; ezek fentről, a szellem által realizálódnak. Az egyetlen osztály viszont az uniformizációra épít, ami épp ezért lentől, az anyag és a forma által, minden lehetőségtől megfosztottan valósul meg. A különbség radikálisnak tűnik.

Politikai-szimbolikus síkon egy másik jelzésérték? példa a sarló és a kalapács, amiket a kommunizmus szimbólumként a magáévá tett. A latin tradícióban a sarló Saturnusnak, az Aranykor istenének az attribútuma, aki a görögök számára Kronos volt. Ha ez a szerszám pozitív aspektusában, mint például a druidák által a fagyöngy – ami a halhatatlanság egyik szimbóluma – leszedéséhez használt aransarló, a holdkorongot, a női termékenységet, az aratást jelképezi, negatív aspektusában azonban az idő fegyvere ez, ami egyenlősít és halált okoz. A szaturnáliák idején, a téli napforduló alatt, mindenki egyenlőnek tekintetett, az egyetlen, eredeti kaszt felidézett. Ezzel szemben a kommunizmus, a negyedik, az utolsó kaszt kiáradása első lépésben az összes ember egyenlőségét a maga szintjére helyezi, s politikai és ideológiai tevékenysége révén a lefelé való nivellációt, a kollektívizmust ösztönzi, ami számára az egyedüli megvalósítható. A kalapács, a fejsze megfelel?je, a sugarat, az Ég és a Föld közötti természetfeletti köteléket, az isteni megtermékenyítést jelképezi. A felső erők eszközéből azonban az alsó hatalmak mind jobban és jobban megsemmisít? tárgya lett. Már nem Thor kalapácsáról van szó, hanem Héphaistoséről.

Ezzel párhuzamosan a „jólétinek” nevezett fogyasztói társadalom, ami lényegében és céljában azonos a kommunizmussal, paradicsomi szeretne lenni és minden eszköz-zel arra törekszik, hogy ezt be is bizonyítsa. Valójában e társadalom egyedei az anyag és saját egójuk rabszolgái, s így képtelenek a valódi szabadságra, ami a feltétlenség elérésére irányuló szellemi realizációval érhető el. A művészet, a technika, a profán tudományok[4] fantasztikus ragyogásba, káprázatos csillogásba bújtatják, de csupán bilincsek, szolgaság, délibábok, feledés és rothadás, aljasságok és hazugságok. A mű?y? – ez a szó jelöli a hindu tradícióban mind a formát mint tér- és időbeli lehetőséget, mind az anyagot, ám mindenekel?tt az illúziót – ellenállás nélkül uralja ezt a világot.

Az Aranykor Sötétkortól való megkülönböztetése két igével is lehetséges: lenni és élni. A hinduk az első kort Satya-yugának, „az Igazság korának”, „a Léte korának” nevezik. A jelenkori világ ellenben az élet, a birtoklás, az illúzió kora. Nyilvánvaló és művi mindenütt-jelentőségének köszönhetően, mint üres álarc, a Léte végletesen hamis benyomást nyújt. A Léte nincs szüksége a Birtoklás „nagyására”, ami csak paródiája. Ennélfogva az archeológiai kutatások, amelyeknek célja „hyperboreai civilizációs” relikviák felszínre hozatala, kizárt, hogy ez esetben eredményesek lesznek; mint oly sokszor, az eredmény csupán csalódás lesz, mivel a hyperboreusok ereje önmagukban rejtett, nem külsőségeikben.

Az Aranykor és Hyperborea más koroktól és más helyektől néhány tipikus vonás-ban különbözik.

A klíma. Csak egy évszak van, a tavasz. Ovidius mondja: „Elnemeyész? volt a tavasz, langy lengedezéssel mag nélkül született szirmot simogattak a szellők.”[5] A latin szerző arra is utal, hogy az emberek az Ezüstkortól kezdve viszont „házakba költöztek”. Mivel Jupiter „négy részre tagolta az évet”, ami ettől kezdve olyan, amilyenek mi ismerjük.

Ez az állandó tavasz csak akkor lehetséges, ha a Föld csillagászatilag más kapcsolatban áll a Nappal. Ez azt jelenti, hogy egy katasztrófális esemény elferdítette a tengelyét; a legvalószínűbb hipotézis szerint egy hatalmas meteorittal ütközött össze. Mint Veli-kovszkij magyarázza: „Tavasz azért követi a telet, nyár azért elűzi meg az őszet, mert a Föld forgástengelye ráhajlik az ekliptika síkjára. Ha ez a tengely ismét merőleges lenne erre a síkra, nem lennének évszakok a Földön. Ha irányt változtatna, megváltozna az évszakok rendje és intenzitása.”[6]

A Föld ebben a korban mindent megadott, ami az embernek szükséges a táplálkozáshoz: a földet „ember nem kötelezte, kapák s eke föl se sebezte, és mégis megadott a mező mindent maga önként; mind [az emberek] megelégedvén a magától-lelt eledellel, vackort gyűjtöttek, hegyi epret szedtek az erdőn és somot szedret, mely tuskés cserje közt csüng, s mit hullat Jupiter terebélyes tölgye, a makkot ... a fölszántatlan föld meghozta gyümölcsét, szűzi mező sárgult sok súlyos búzagalással; egy folyamár tejjel, nektárral folyt le a másik, zöld viruló tölgyből csepegett az aranyszínű színmező.”[7] Vergilius hasonló ismérveket sorol fel: „Jupiter óta török csak föl televényük a gazdák, senki mezőt addig mezsgyével nem tagosított, és jellel se jelölt: a közé volt mind a keresmény, mégis a föld fölősebben adott önként, ima nélkül.”[8] „Vetetlen földek fordulnak természetesen...”[9] – állít hasonlót a skandináv hagyomány a közeli Aranykorról.

A bőségnek és a klímának köszönhetően a görög legendák szerint a hyperboreusoknak nem voltak házaik, a mezőkön és az erdőkben éltek. Mint Ovidius alábbi sorából világosan kiderül, növényevők voltak: „az elmúlt kor, melynek mi az arany nevet adtuk, fák termésével volt boldog, földi füvekkel, s nem mocskolt soha kifolyó vérrrel emberi ajkat.”[10] E táplálkozási szokással való szakítás az Aranykor végével esik egybe.

Ahogy azt Platón írja, mivel nem fogyasztottak húst, tisztaságuknak köszönhetően a hyperboreusok az állatok nyelvén is beszéltek: „Ha tehát Kronos neveltjei, akiknek sok szabadideje volt és alkalmuk arra, hogy ne csak emberekkel, hanem állatokkal is elbeszélgessenek, mindezt filozófiára használták fel, az állatokkal és egymással való érintkezésük során mindegyik fajta teremtménytől tudakozódva, hogy vajon valami különleges képesség révén nem vett-e észre valamelyikük valamit, ami a többiek tapasztalataitól különböz, a bölcsesség tárházának gyarapítására, akkor könnyen eldönthető, hogy az akkori emberek a mostaniak fölött ezerszeres kitűntek a boldogságot illetően.”[11] Ovidius megerősíti, hogy azokban az időkben „biztonságban szállt ... a madár a magasban, és nem félénken futkosott a mezőkön a kisnyúl; görbe horogra hiszékenységgel halakat nem akasztott. Mind e világ cselnélküli volt, sose félt a csalástól; mindent béke ölelt.”[12] Egy korszak jelei, amikor is az állatokkal való dialógus és megértés állandó volt, ami a Bibliában szintén szerepel. Egy kínai legenda azt állítja, hogy „a szellemek az állatokkal elvegyülten éltek. A szentek keresik és el is tudják nyerni az állatok bizalmát.”[13]

A régi szövegek gyakran kiemelik és súlyt helyeznek az első kor embereinek kivételesen hosszú életére. A Biblia szerint Ádám kilencszázharminc évig élt. A kínai tradíció elbeszéli: „Fáradtan a világtól, ezer év élet után a legkiválóbb emberek a szellemek rangjára emelkednek és egy fehér felhőn lovagolva a magasság uralkodójának székhelyére érkeznek.”[14] Hésiodos ezekkel a szavakkal írja le a hajdani hosszú életet: „könnyű szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó... még az öregség sem járt közöttük, mindvégig duzzadt az erőtlenség karjuk s lábuk... mint lágymint álom jött a halál rájuk.”[15] A héber hagyomány szerint, az involúció elrehabilitálásának arányában a pátriárkák egyre rövidebb ideig élnek, különösen Noé után. Míg Noé több mint nyolcszáz évig élt, Sém csak hatszázig, Héber négyszázhetvenötig, Péleg kétszázharminckilencig, Ábrám százhetvenötig.

A hyperboreusok valójában nem haltak meg, hanem pártfogó szellemekké transz-formálódtak, mint azt Hésiodos alábbi mondata mutatja: „Majd aztán a föld befogadta magába e fajtát, jótét lelkek lettek, a nagy Zeus rendeletére, földönjáró hűrzői az emberi nemnek, minden gaztettet meglátnak, s őrzi a törvényt, míg magukat köd leplezi, úgy járják be a földet, gazdagság-gyarapítók, mert övék ez a rang is.”[16] Az ősök tisztelete ebből a hiedelemből származik, mint azt Evola kifejti: „... a halottat nem önmagában tekintették, hanem egy erőként, amely tovább fennmarad, továbbra is jelen van egy nemzetség mély rétegeiben és egy élő család, egy gens vagy egy rassz sorsában és ténylegesen tevékenykedik ezen a földön... A halott az élőkkel kapcsolatban marad, nem pusztán mint a rassz energiája, a vér »élete«, hanem mint ami egy fénytől princípiummá alakul át, ami a patriciusi ház közepén rituálisan meggyújtott lángban testesül meg.”[17] Az Aranykor további jellegzetessége a béke és a harmónia. A

pólus, az egyensúly pontja az utak keresztesítésében, a különböző erők és ellentétek centrumában van, és meghaladja azokat. A görögök szerint az Igazság, Astraea az első korszakban az emberek között lakott. Ez azt jelzi, hogy tisztasága által az Igazság, és ennél fogva biztosította, az egyensúly és a harmónia uralkodott. Ovidius e tekintetben azt állítja: „nem fenyegetés, hanem törvényt, hanem önként folyt becsületben, erényben. Félelem és megtorlás nem volt”. [18] A hindu hagyomány így mutatja be a korszak embereit: „Az emberek általánosan elégedettek voltak, tele együttérzéssel, jóindulattal, (az értekek) lecsillapítottak és uraltak: türelmesek, önmagukban találják meg boldogságukat, pártatlanul látnak mindent... Az akkori nyugodt emberek nem ismerték a haragot, szívélyesek, kiegyensúlyozottak, aszkézisük által istentisztelek, (lelkileg) nyugodtak és (szenvédelyeik) kontrolláltak voltak.” [19] Kallimachos ezt írja Délosról, ami Apollón születése miatt egy ciklus elejét jelölte: „S terád nem lép Enyó, sem Hádés és Arés paripái”. [20] Pindaros szintén hangsúlyozza a hyperboreusok kapcsán: „Nincsen azonban a múzsa számzve náluk azért: szüzek karai táncot lejtenek keringve a lant s fuvolásnak a hangjaira. Arany babárral övezve fűrtjeiket vidoran élvezik a lakomák vigalmait. E szent fajhoz sohasem közelít sem a bús öregség, sem a kór; nem is tudják mi a baj s a küzdelem. Nem hódolnak a bosszút álló Nemesisnek.” [21] A kínai hagyomány tanítja: „A Lie-kou-hegy a Ho-tseou szigeten található. Transzcendens emberek lakják, akik nem fogyasztanak táplálékot, hanem a levegőt szívják be és a harmatot isszák. Szellemük tiszta, mint a forrásvíz, arcuk üde, mint egy szűz leányé. Egyesek különleges képességekkel megáldottak, mások csupán nagyon bölcssek, vágyak nélkül, félelem nélkül nyugodtan élnek, egyszerűen, szerényen, minden szükségességgel rendelkezve anélkül, hogy törniük kellene magukat érte. Bennük a yin és a yang állandó harmóniában vannak, a Nap és a Hold megszakítatlanul világítanak, a négy évszak szabályos, a szél és az eső kívánságuk szerint jön, az állatok szaporodása és a termények érése szabályosan történik. Nincsenek halálos miazmák, nincsenek gonosz vadállatok, betegséget vagy öregséget okozó szellemek, nincsenek különös jelenések vagy hangok (amelyek mindig hiányt jeleznek a kozmikus egyensúlyban)”. [22]

Harmónia az életben és a szellemben. Hérodotos is tárgyalja a hyperboreusokat, az „áttetsző emberek”-et. Mások úgy tartják, hogy testetlen lényekről van szó. [23] Egy hindu szöveg [24] fehér emberekről beszél, „akik a világ északi részén laknak és nem rendelkeznek érzéki funkciókkal.” Ennélfogva csak közönyt éreznek a külső, a jelenségvilág iránt. Ez az, amit Csuang-ce mond el a dialógusban: „Kou-che távoli szigetén transzcendens emberek élnek, fehérek mint a hó, üdék mint a gyermekek, semmiféle táplálékot nem fogyasztanak, a szelét lélegzik be és a harmatot isszák. A térben sétálnak, a felhők kocsi számukra, a sárkányok pedig lovak. Transzcendenciájuk hatása megóvjá az embereket a betegségektől és megérleli a termést. Ezek nyilvánvaló varázslatok, ezért semmit sem hiszek belőlük...” Lien-chou erre így válaszol: „A vak nem lát, mert nincsenek szemei. A süket nem hall, mert nincs füle. Nem értetted, Tsieu, mert nincs szellemed. Az ember feletti emberek, akikről beszéltem, léteznek. Sőt, csodálatosabb erényekkel rendelkeznek, mint amiket felsoroltál. Ami pedig a betegségeket és a terményeket illeti, oly kevéssé foglalkoznak velük, hogy ha a birodalom romba dőlne és az egész világ a segítségükért könyörögne, minden iránti közömbösségüknek köszönhetően nem szomorkodnának. Egy világméretű özönvíz nem mosná el őket. Egy világméretű tűzvész nem emésztené el őket. Azért, mert mindenek fölött állnak.” [25]

A béke és az igazság alkotják valamennyi tradicionális társadalomban az alapelveket. Ebből következnek az azoknak adott tulajdonságok, akik a ciklikus regresszió folyamán a pólust testesítették meg, és akik például a Hyperboreaából eredő életet fuvallatot egy ideig felkeltették a halandók között. „A Cakravarti, az egyetemes uralkodó azonkívül, hogy a béke ura, a »törvény« (vagy rend: rta) és az »igazság« ura is, a dharmaraja.” „A »béke« és az »igazság« a királyiság két alapvető attribútuma, amelyek egészen a Hohenstaufenekig megmaradtak a nyugati civilizációban”, írja Evola. [26] Valamennyi hyperboreus a cakravarti képe és hasonlatossága, „...a lények születésüktől fogva teljesítették feladatukat...” mondja az Aranykorról egy szanszkrit szöveg [27]. Feladaton a kozmikus és isteni törvénnyel való összhangot kell érteni – görögül a rendet a kozmosz szó fejezi ki –, nem pedig a morális, külső jelentést, amit manapság adnak a szónak.

A hyperboreusok a póluson vagy annak közelében éltek, s ami még fontosabb, önmagukban birtokolták a Centrumot. A metafizikai pólus megfelelt a fizikai pólus-nak. Az egyiknek a hiánya helyrehozhatatlan és végzetes veszteség a másik számára. Természetesen a ciklikus alászállás folyamán a poláris tradíció örökösei centrumokat alkottak az els?, Thule, az ?si Fehér Sziget mintájára, amelyek többé-kevésbé h?ek voltak az eredetihez, bár azonos egyik sem volt a mintával. A geográfiai pólus eltolódásának arányában egyre nehezebb lett eljutni a spirituális pólushoz, s a hozzá kapcsolódó tudáshoz és bölcsességhez.

JEGYZETEK

[1] Himnuszok Déloszhoz [Devecseri Gábor fordítása. Kallimachosz himnuszai, Európa, Bp. 1977, 29. o. nyomán – A szerk.]

[2] L'image du monde dans l'Atiquité, Arma-Artis, 1981.

[3] Études Traditionnelles, 1971, Gerard Leconte idézi a L'Arbre Inversé bevezetésében.

[4] Vö. „Szakrális és profán tudomány”, in: Guénon, A modern világ válsága. Továbbá A mennyiség uralma és az id?k jelei VIII., X., XIV., XVI., XVIII. fejezetek.

[5] Metamorphoses [Devecseri Gábor fordításában. Publius Ovidius Naso, Átváltozások, Európa, Bp., 1982, 10. o. nyomán. – A szerk.]

[6] Mondes en collision, Stock, Paris, 1976.

- [7] Átváltások. A régiek úgy gondolták, hogy a méz az égi harmatból származik, hogy a méhek a fák leveleiről szedik. [l. uo. – A szerk.]
- [8] Georgica, I. [Lakatos István fordítása. Vergilius összes művei, Európa, Bp. 1984, 42-43. oldal nyomán – A szerk.]
- [9] Voluspá, 62. [Tandori Dezső fordítása. Edda, Európa, Bp. 1985, 22. o. nyomán. – A szerk.]
- [10] Id. m?. [l. uo., 426. o. – A szerk.] Az államférfiben Platón azt állítja, hogy „volt... b?ven gyümölcs a fákról és sok bokorról, s mindezt nem a föld m?velése eredményezte, hanem magától adta a föld. Mez-telenül és takaró nélkül többnyire szabad ég alatt tanyáztak. Mert az id?járás viszonyok az ? korokban szelíden mérsékelték voltak, és puha fekhelyük volt, hiszen b?ven n?tt ki a földből? f?” [Kövendi Dénes ford.]
- [11] Uo.
- [12] Id. m?.
- [13] Marcel Granet, La pensée chinoise, Albin Michel, 1980.
- [14] Uo.
- [15] Erga kai homerai [Hésiodos, Munkák és napok, Akadémiai Bp. 1955, 45. o. nyomán – A szerk.]
- [16] Uo.
- [17] „La vision romaine du sacré”, in: Evola, Symboles et mythes de la Tradition occidentale, Arché.
- [18] Id. m?. [l. uo., 10. o. – A szerk.]
- [19] Bh?gavata Pur??a, XI. könyv, III. fejezet.
- [20] Id. m?. [Ld. uo. – a szerk.] Enyó a háború istenn?je. Arés leányának tekintik. Római megfelel?je Bellona. A háború véres, er?szakos aspektusát testesíti meg. Hádés a halált képviseli, Arés a konfliktusokat.
- [21] Pythica X. [Csengery János fordítása. Pindaros, (X.) Pythói óda, 3. 3., In: Pindaros, MTA, Bp., 1929, 211. o.– A szerk.] Nemesis a világok rendje, egyensúlya, harmóniája elleni agresszió kiváltotta „isten bosszút” személyesíti meg.
- [22] Lieu-Tseu, Les p?r?s du syst?me tao?ste.
- [23] H. P. Blavatsky alaposan kitér erre a témára a Títkos tanításokban.
- [24] A Mah?bh?rata N?r?yanya Parvanja, II. és III. fejezet.
- [25] A fordító egy jegyzetben hozzát teszi, az utolsó el?tti két mondatra utalva: „Allegorikus mondatok, amelyeket kés?bb szó szerint vettek.” Lásd: Les p?r?s du syst?me tao?ste.
- [26] „A poláris szimbólum. A béke és az igazság ura”, in: Evola, Lázadás a modern világ ellen.
- [27] Bh?gavata Pur?na, XI. könyv, XVIII. fejezet.

Christophe Levalois

Fordította: Bódvai András

Köszönettel átvettük a [Tradíció évkönyv 1999](#)-es számából.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló